

Свети Јефрем Сирин

НАШЕ ЖИВЉЕЊЕ ЈЕ НА НЕБЕСИМА

Познато је да је Господ за време Свога земаљског живота једном приликом узео са Собом тројицу својих ученика: Петра, јакова и Јована, попео се са њима на гору Тавор и тамо, преобразивши се, показао пред њима славу Своју. За време молитве лице Његово постало је светло попут сунца, а одећа бела као снег. У слави су Му се јавили Мојсије и Илија, и најзад, светли облак закрилио је апостоле, а из облака се чуо глас: „Ово је Син Мој љубљени, Који је по Мојој вољи: Њега слушајте“

Својим Преображењем Господ је показао ученицима на који начин жели да дође у последњи дан: у слави Свога божанства и у телу Своје људске природе. Узео их је на гору да би показао Ко је Син и Чији је. Јер када их је питао: „За кога Ме држите људи?“ они Му одговорише: „Једни за Илију, други мисле да си Јеремија или неки од пророка“. Управо због тога Он их изводи на гору и показује да Он није Илија него Бог Илијин, и да није Јеремија него Онај Који је освештао Јеремију од утробе мајке његове, и да Он није један од пророка него Господар пророка и Онај Који их је слао на проповед. И још им Он показује да је Он Творац неба и земље и Господ живих и мртвих. Јер Он је заповедио небу и показао људима пророка Илију, заповедио је земљи и поставио Мојсија. И повео је на гору ученике да би им показао да је Он Син Божији, пре векова рођен од Оца и касније оваплоћен од Дјеве, Он Који се родио на неизрецив начин, и Који је очувао неоскврњеним девичанство Оне Која Га је родила, и да где хоће Бог, тамо се побеђују закони природе. Узвео је ученике Своје на гору да би им показао славу Божанства и да би их уверио да је Он Онај Који ће избавити Израил, што је и посведочио преко пророка. И показао је ученицима славу Своју да се не би саблазнили о Њега када угледају Његова добровољна страдања која је желео да прими у Својој људској природи. Људи су Га видели као човека и нису знали да је Он Бог.

Знали су Га као Сина Маријиног, као човека Који са њима живи у свету. И Он нам је показао на гори да је Он Син Божији и Бог. Видели су да је Он јео и пио, да је радио и одмарао, спавао и плашио се и проливао зној, што није било својствено Његовом Божанству него Његовој људској природи. Управо зато их Он и узводи на гору да би Отац објавио Сина и показао им да је то заиста Његов Син и Бог. Узвео је ученике Своје на гору и показао им царство Своје пре смрти Своје, и силу и славу Своју пре страдања, и част Своју пре срамоћења Свога, да би када Он буде ухваћен и разапет они схватили да није био разапет по неопходности, него из љубави Своје, ради спасења света. Узвео је ученике на гору и показао им славу пре васкрсења Свога, да би када васкрсне из мртвих сви разумели славу Божанства Његовог и да би знали да ту славу Он није стекао посредством напора као неко ко је се за њу молио, него да је та слава постојала пре вечности, скупа са Оцем и Светим Духом, као што је Он и говорио полазећи на добровољно страдање: „Оче, прослави Ме славом коју имадох од Тебе пре него што свет поста“. Ту славу Свога Божанства, непознату у Његовом човечанству, савршено је показао на гори Таворској, јер су сведоци, ученици Његови, видели лице Његово блиставо попут муње и одећу Његову као снег.

Према томе, Господ се пробразио пред ученицима Својим зато да би им показао на који начин Он жели да дође у последњи дан, да се не би саблазнили од Њега када угледају Његова добровољна страдања и да би се уверили да је Он уистину Син Божији и Бог. Али, браћо, није ли Господ и апостолима и свима нама Својим преображењем показао и то да истинска срећа и блаженство наше није на земљи, него на небу, и да смо сви ми призвани да будемо наследници небеског, а не земаљског царства? Разуме се, тако је. Јер управо на то указују и Мојсије и Илија када ссе јављају у слави, а с друге стране, и Свети апостол Павле који говори да ће понижено тело наше Господ преобразити тако да буде саобразно славном Телу Његовом. „Наше живљење је на небесима“, - учи он, - „отуда очекујемо и Спаситеља Господа Исуса Христа Који ће пробразити наше понижено тело тако да буде саобразно Телу славе Његове по сили којом Он може све учинити и Себи покорити“ (Флп 3, 20-21). А ако је тако, онда оставимо привезаност према земаљским и привезаност за трулежна добра. Опомињемо се да Варство Божије није од овога света (Јн 18, 36) и да треба да мислимо о ономе што је горе, а не што је на земљи (Кол 3, 2). А опомињући се тога, молићемо се Господу да нам Он Сам Својом свесилном благодаћу помогне у томе и обрати сву нашу жељу према небеском и сву душу нашу ка ономе што

је горе, да искорени у нама сваку телесну страст и умртви сваку нашу везаност за земаљско. Да, браћо, заиста, шта имамо на овој земљи? Она је за нас тужина, а небо нам је завичај. О, тамо је тако светло, тако радосно, тамо су такве дивне красоте, тамо се разлеже тако прелеко појање, онамо ћемо зато и стремити свом душом својом. Амин.

Минеји за читање, 6. август